तुविमन्यु Adj. *sehr eifernd, — grimmig* RV.

तुविमात्र Adj. *sehr wirksam.*

तुविमर्त Adj. *sehr verderblich.*

तुविराधस् Adj. *reichlich gewährend.*

तुविवाज Adj. (f. आ) *nahrungsreich, stärkend.*

तुविशर्मन् Adj. *viel vermögend* RV.

तुविष्मन् Adj. *überaus muthig.*

तुविश्रवस् Adj. *hochberühmt.*

तुविष्टम Adj. *der überlegenste, stärkste, validissimus.*

तुविष्मणस् TS. 3,3,11,2 fehlerhaft für °घणस्.

तुविष्मत्तम Adj. *kraftvoll, mächtig, vermögend.*

तुविघणस्, °घणि und °घन् Adj. *mächtig rauschend, stark tönend, laut rufend.*

तुविस् in तुविष्टम und तुविष्मत्तम.

तुवी f. *eine Art Composition* S. S. S. 168.

तुवीमघ Adj. *reich spendend.*

तुवीरव Adj. *mächtig brüllend, dröhnend.*

तुवीरवंस् Adj. (Nom. °वान्) wohl dass.

(तुव्योजस्) तुविग्रोजस् Adj. *sehr stark, übermächtig.*

1. तुश्, तोशते *träufeln* (intr.). Nach den Erklärern =पीयते, अभिषूयते oder क्रन्यते. — Mit नि 1) *herabträufeln* (intr.) — 2) *träufeln* (trans.), *spenden.* — 3) *वधकर्मन्. — Caus. तोशयति 1) *spenden.* — 2) *वधकर्मन्.

2. तुश्, तोशते 1) *befriedigt sein, sich erlaben an* (Instr.). — 2) *beschwichtigen.*

तुष्, तुष्यति (metrisch auch Med.) 1) *sich beruhigen, sich zufrieden geben, sich zufrieden fühlen, seine Freude haben, — an Jmd* (Gen., Dat., Instr., Loc. oder Acc. mit प्रति) oder *Etwas* (Instr. oder ausnahmsweise Adv. auf तस्). तुष्ट *zufriedengestellt, befriedigt, zufrieden;* Construction wie beim Verbum fin. oder mit der Ergänzung componirt. — 2) *Jmd zufrieden stellen, Jmd zu Gefallen sein;* mit Acc. — Caus. 1) तोषयति und °ते (metrisch) *beschwichtigen, zufriedenstellen, Jmd zu Gefallen sein;* mit Acc. der Person und Instr. der Sache. आत्मानम् *sich zufrieden geben.* तोषित *zufriedengestellt, befriedigt, erfreut, — von* oder *durch* (Instr. oder im Comp. vorangehend). — Mit अभि *sich zufrieden fühlen, seine Freude haben.* — Mit उप Caus. (°तोषयति) *zufriedenstellen durch* (Instr.). — Mit परि *sich vollkommen zufrieden geben mit* (Instr.), — *fühlen, sich sehr freuen, grosse Freude haben an* (Loc. 170,1. ते *an dir*). परितुष्य Absol. *aus Freude.* परितुष्ट *vollkommen befriedigt, — zufriedengestellt durch* (Instr.), — *zufrieden, — froh.* परितुष्टार्थ Hariv. 6518 fehlerhaft für परिदृष्टार्थ. — Caus. (°तोषयति) *Jmd vollkommen beschwichtigen, — zufriedenstellen, Jmd überaus zu Gefallen sein, — mit* (Instr.). — Mit प्र *Gefallen finden an* (Instr.). — Caus. (प्रतोषयति) *Jmd zufriedenstellen durch* (Instr.). — Mit संप्र *sich zufrieden fühlen.* — Mit सम् *sich beruhigen, sich zufrieden fühlen, zufrieden sein mit* (Instr.), *seine Freude haben an* (Instr.). संतुष्य *aus Freude.* संतुष्ट *zufriedengestellt, befriedigt, zufrieden, — mit* (Instr. oder im Comp. vorangehend), *genügsam.* — Caus. (संतोषयति und metrisch °ते) *Jmd zufriedenstellen, zu Gefallen sein, erfreuen durch* (Instr.), *beschenken mit* (Instr.).

तुष m. 1) *Hülse des Reises, Getraides* u. s. w., *Spelze.* — 2) **Terminalia bellerica.*

तुषखण्डन n. *das Zermalmen von Hülsen,* so v. a. *ein nutzloses Bemühen* Spr. 677.

*तुषग्रह m. *Feuer.*

*तुषज Adj. *aus Hülsen entstanden.*

*तुषजक m. N. pr. eines Çûdra.

तुषधान्य n. *Spelzfrucht.*

तुषपक्व Adj. (f. आ) *an Spreufeuer getrocknet* Maitr. S. 3,2,4 (Kap. S. 32,4). TS. 5,2,11,2. Çat. Br. 7,2,1,7. Kâtj. Çr. 17,1,23.

तुषय्, तुषयति *sich zufrieden fühlen* RV. 10,27,16.

*तुषसार m. *Feuer.*

तुषस्प m. N. pr. eines Mannes.

तुषाग्नि und तुषानल m. *Spreufeuer.*

तुषाम्बु n. *saurer Reis* — oder *Gerstenschleim.*

तुषार 1) Adj. (f. आ) *kalt.* — 2) m. *a*) Sg. und Pl. *Frost, Kälte; Nebel, Thau, Reif, Schnee; Staubregen.* — *b*) *Kampfer* Bhâvapr. 4,94. — *c*) Pl. N. pr. eines Volkes VP. 4,24,14 (einer Dynastie). तुषार die schlechteren Ausgaben.

तुषारकण m. *Schneeflocke.*

तुषारकर (Vikramâñkaṅ. 14,41. Prasannar. 148, 20. Dhûrtan. 44) und तुषारकिरण (Kâd. 2,18,2) m. *der Mond.*

तुषारगिरि m. *der* Himâlaja.

तुषारगौर m. *Kampfer* Râgan. 12,61. Ṛt. 1,6.

तुषारद्युति m. *der Mond.*

तुषारपतन n. *Schneefall* 87,1.

तुषाररश्मि m. *der Mond.*

तुषारर्तु m. *die kalte Jahreszeit, Winter.*

तुषारवर्ष m. *Schneefall.*

तुषारवर्षिन् Adj. *schneiend, Schnee bringend.*

तुषारशिखरिन् m. *der* Himâlaja Harshaṅ. 143,17.

तुषारशैल m. dass. Vikramâñkaṅ. 13,7.

तुषारस्रुति f. *Schneefall.*

तुषारांशु m. *der Mond.*

तुषाराद्रि m. *der* Himâlaja.

तुषित 1) m. *a*) Pl. *eine best. Gruppe von Göttern* (12 und *36 an der Zahl). °पुर n. *ihre Stadt.* — *b*) Bein. Vishṇu's Vishṇus. 98,47. — 2) f. आ N. pr. der Gattin des Vedaçiras.

तुषितकायिक Adj. *zur Gruppe* Tushita *gehörig* Lalit. 43,3.

*तुषोत्थ m. und तुषोदक n. (Râgan. 15,92. Bhâvapr. 2,56) *saurer Reis-* oder *Gerstenschleim.*

तुष्ट 1) Adj. s. u. तुष्. — 2) m. N. pr. eines Fürsten VP.^{2} 4,99.

तुष्टि f. 1) *Befriedigung, Zufriedenheit.* Im Sâṁkhja werden 9 Arten derselben angenommen. Personificirt Hariv. 9498. als Tochter Daksha's und Mutter Saṁtosha's oder Muda's, als Tochter Paurṇamâsa's (VP.^{2} 1,153), als eine aus den Kalâ der Prakṛti hervorgegangene Göttin, als eine Mâtṛkâ und als eine Çakti (Hemâdri 1,197,21). — 2) *ein best. Sechzehntel des Mondes.* — 3) **eine best. Pflanze,* = वृद्धि Râgan. 5,29.

तुष्टिमत् 1) Adj. *zufrieden* Nîlak. zu Hariv. 3,86, 16. — 2) m. N. pr. eines Fürsten.

*तुष्टु m. *ein am Ohr getragener Edelstein.*

तुष्य Adj. als Beiw. Çiva's nach Nîlak. =तुष्टिमत्.

*तुस्, तोसति (शब्दे).

*तुस्त m. n. *Staub.*

*तुक्, तोक्ति (अर्दने).

तुक्कड Hariv. 1,3,87 fehlerhaft für तुङ्कड 1).

तुक्कर und तुक्कार m. N. pr. zweier Wesen im Gefolge Skanda's.

तुक्कि 1) n. *a*) *Kälte; Nebel, Thau, Reif, Schnee.* Auch Pl. — *b*) **Mondlicht.* — *c*) **Kampfer.* — 2) *f. आ *ein best. Baum,* = प्रकनास.

तुक्किनकण m. *Schneeflocke.*

तुक्किनकर m. *der Mond* Kâd. 2,87,2.

तुक्किनकरसुता f. Patron. des Flusses Narmadâ Viddh. 97,8.

तुक्किनकिरण m. *der Mond.*

तुक्किनकिरणपुत्र m. *der Planet Mercur.*

तुक्किनद्मभृत् und तुक्किनगिरि (Kâd. 17,20) m. *der* Himâlaja.

तुक्किनगिरिमय Adj. *vom* Himâlaja *gebildet* Prasannar. 59,5.

तुक्किनगु, तुक्किनद्युति, तुक्किनदीधिति (Vikramâñkaṅ. 11,37), तुक्किनमयूख (104,19) und तुक्किनरश्मि m. *der Mond.*

तुक्किनशर्करा f. *Eisscholle, Eis.*

तुक्किनशैल m. *der* Himâlaja Harshaṅ. 199,19.

तुक्किनांशु m. 1) *der Mond.* — 2) **Kampfer.* °तैल n. *Kampferöl.*

तुक्किनाचल und तुक्किनाद्रि m. *der* Himâlaja.